

Marija pomagaj v Gradci.

Izvestno ga ni nobenega med vami, otroci ljubi, da bi ne bil imel vže kake podobice „Marije pomagaj“ v svojih nežnih rokah. Skoraj v vsakej pobožnej hiši visi na steni taka podoba. Ljudstvo je vže od nekdanj častilo Mater božjo, zatekalo se v žalosti in britkosti rado k njej in je bilo tudi večkrat na njeno priprošnjo uslišano. Marija je pomagala in njej na čast so naredili lepe podobice Marije pomagaj.“ A ne samó podobice, temveč tudi kapelice, dá še celó velike cerkve so njej v čast pozidali ter pred Marijno podobo pobožno molili in bili uslišani. Taka cerkev ali podoba je postala daleč znana in ljudstvo je prihajalo iz daljnih krajev tū sem pomoči iskat. Takó so nastala „božja pota.“ Malo ne v vsakej deželi je taka božja pot. Slišali ste izvestno vže od prelepe božje poti na Gorenjskem „Marije pomagaj“ na Brezjah. Mnogo čudežev je ljubi Bog storil v tej cerkvi na priprošnjo Marije. Pa še mnogo drugih cerkva je, v katerih so se mnogobrojni čudeži zgodili.

Tudi v Gradci, glavnem mestu Štajerske dežele, stoji na desnem bregu Mure lepa, velika cerkev, posvečena „Mariji pomagaj.“ Mnogo čudežev se je vže zgodilo tukaj na priprošnjo Matere božje. Zanimalo vas bode, ako vam ob kratkem popišem, kako je ta čudežna podoba prišla v to lepo cerkev.

Leta 1607 je bila ta cerkev na desnem bregu Mure dozidana in posvetiti so jo hoteli Materi božjej, a niso se mogli dogovoriti, kako podobo Matere božje bi postavili na véliki oltar. —

Nekega dne je molil tedanji predstojnik samostana, preč. oče Kornelij Fortella, in mej molitvijo je ugledal čudno prikazen. Videl je oblak, na katerem je sedela Marija v rudečkastej obleki; črez koleno je imela višnjav plašč in v naročji je držala presveto dete Jezuščka. — Ko je to prikazen povedal svojim bratom v samostanu, takój so sklenili, da bodo tako podobo postavili v novo sezidano cerkev.

Tisti čas je živel v Gradcu imeniten slikar po imenu Peter de Pommis. S tem slikarjem se je oče Kornelij pogovoril zaradi rečene podobe, katero naj bi Peter za neko vsoto cekinov napravil.

Ko je bila podoba vže na pol dovršena, videl je Peter de Pommis, da bode slika izvrstno izdelana; zatorej mu je bilo žal, da se je zaradi plačila vže bil pogódil. Hitel je takój k očetu Korneliju ter mu dejal, da slike ne more dati v to ceno, kakor sta se bila dogovorila, nego mora mu, ako hoče sliko imeti, še nekoliko cekinov dodati. Prestojnik Kornelij ga opomne na dano besedo in mu tudi reče, da je slika vže tako preplačana. — Ali slikar Peter de Pommis se malo zmeni za Kornelijevo opomin, gre domóv zaprè sliko v omaro, zatrdivši, da slike ne izvrši poprej, dokler mu Kornelij ne izplača kolikor zahteva. Mislil si je, da bode oče Kornelij moral ali drugod novo sliko naročiti, ali pa njemu izplačati vsoto, katero zahteva. V teh mislih se vleže zvečer v posteljo in zaspi.

Krasno je bilo družega dne jutro. Solnce je vže visoko stalo na nebu, ko se je slikar de Pommis prebudil. Ali o joj! bil je popolnem slep. Takój je spoznal, da je to kazen božja, obljubil je, da hoče sliko zastonj izgotoviti,

ako zopet izpregleda. Neprenehoma je vzdihoval in klical: „Marija pomagaj! Marija pomagaj!“ Ko drugo jutro zopet vstane, videl je zopet modro nebo, zlato solnce in vse kakor poprej ter ni bil več slep.

Hitro odpre omaro, da bi izdelal podobo, ali glej, čudo! bila je popolnem izdelana. Vprašal je domače, kdo je bil pri podobi, ali rekli mu so, da nihče.

Na to je veselo vzkliknil: „Zares, tu ni slikala nobena človeška roka, nego slikali so angeli sami!“

V 29. dan maja 1611. leta so postavili podobo v cerkev in jo imenovali: „Marija pomagaj.“ Tisti čas je bil nek vitez iz Gradca v Carigradu vjet in zaprt. Vedno je molil in prosil Marijo, naj bi mu pomagala iz sužnjosti.

Nekega večera, takó se pripoveduje, prikaže se mu Marija, pelje ga iz mesta in mu reče: „Pojdi v Gradec, in tam, kjer najdeš mojo sliko, tam se mi zahvali!“

Rešeni vitez vzame verige, katere so mu bile odpadle, podá se hitro proti Gradcu, kamor pride ravno v 29. dan maja meseca 1611. leta. Ko je zagledal podobo, padel je na kolena in se glasno zahvalil Mariji, ki ga je tako čudno rešila iz njegove ječe. Vsem pričujočim je povedal ta čudež ter v spomin obesil sè seboj prinesene verige v cerkvi pred Marijnim oltarjem.

Priprosto ljudstvo pripoveduje, da se je od óne dóbe mnogo čudežev zgodilo v tej cerkvi na priprošnjo Marije. Malo ne vsak, kdor koli je Marijo na pomoč klical, bil je uslišan.

Ker so ljudje tudi mnogo darov s seboj v to cerkev prinesli, olepšali so jo pozneje in znatno razširili. Okolo podobe Matere božje so napravili srebrn okvir.

V 12. dan novembra meseca 1769. leta so nesli to podobo v velikej procesiji skozi vse mesto in jo potem postavili v rečeno cerkev, kjer še danes stoji. Toliko o podobi „Marije pomagaj“ v Gradci na Štajerskem.

Ferdo Šarec.

Otroška ljubezen.

a Japanskem je živela vdova s tremi sinovi, katere je redila z delom svojih rok. Njena neumorna pridnost in delavnost pa sta jej nakopali bolezen — in moči so jej omagale. Dobre otroke je to v sree bolelo, in prevdarjali so na vse strani, kako bi bilo pomagati ljubljenej materi. Ravno v tem času pa se je razpisala velika vsota denarja na glavo grozovitega razbojnika in tatú. Trije bratje to priliko porabijo, ter se pogodé med seboj, da se jeden izdá za razbojnika, druga dva pa da ga ovadita gospôski. Žreb zadene najmlajšega. Vrgli so ga v ječo, a bratoma se je izplačalo plačilo. Nekega dne pa starejša brata obiščeta jetnika v ječi in — meneč, da ju nihče ne sliši, pogovarjajo se med seboj, kako so mati žalostni zaradi njih dejanja, da so se z nejevoljo proč obrnili od tacega darú, ter raje gladí umrjó, kakor da bi samó jeden krajecar porabili od denarja, ki žene njih otroka v smrt. — Vse to pa je slišal nek častnik in še tist dan je naznanil sodniku, kdo in kaj je jetnik. Ganeni sodnik pa je neutegoma objavil ta redki slučaj otroške ljubezni caru — in ta je blagodušno obljubil, da hoče odsléj on skrbeti za ubogo družino. Nedolžni vjetnik je bil seveda takój izpuščen.

J. M.